

APENKUREN

(Going Ape)

Klucht in twee bedrijven

door

NICK HALL

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **APENKUREN - GOING APE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NICK HALL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2010 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Rupert Yaeggi

Juffr Deaton

Eerste Man

Tweede Man

Vrouw

EERSTE BEDRIJF

De studeerkamer van een groot huis. De kamer is eenvoudig maar kostbaar ingericht. Vanuit de zaal gezien is links een openslaande deur naar de tuin met aan weerszijden ramen, waarvoor zware gordijnen hangen. Tegen de muur linksvoor een tafel die dienst doet als bar. Rechts een open haard waarboven zeer opvallend een dolk hangt. Een tweezitsbank staat ervoor. Meer naar links staat een groot bureau met een draaistoel erachter en een iets kleinere stoel ervoor. Op het bureau een taperecorder en een telefoon met drukknoppen. Rechtsvoor op het toneel staat een poef. De achterwand is van onder tot boven bedekt met boekenkasten waarin verzonken vijf identieke deuren. Voor het gemak van de lezer zijn de deuren van links naar rechts genummerd van 1 tot 5.

Als het doek opgaat zijn de gordijnen voor de ramen gesloten, zodat er geen licht binnenvalt. Alle lichten in de kamer zijn uit, hoewel het er niet helemaal duister is. Door de openslaande deur komen drie personen heel omzichtig naar binnen. Zij komen vanachter de gordijnen te voorschijn en aarzelen even. Men kan niet meer zien dan dat het twee mannen en een vrouw zijn. Zij gaan naar deur 1 en doen hem open. Men hoort een gorilla brullen. Ze doen deur 1 dicht. Zij gaan naar deur 5, doen hem open, kijken wat daar is en doen hem weer dicht. Ze gaan naar deur 3, doen hem open en verdwijnen erdoor. Als de laatste de deur achter zich sluit gaat deur 2 open en komt de eerste weer op, gevolgd door de andere twee. Ze gaan naar deur 4 en doen hem open. Ze zien kennelijk iets waarvan ze schrikken en doen hem gauw weer dicht. Ze gaan naar deur 1 en verdwijnen erdoor. Het geluid van de gorilla wordt alleen gehoord zolang de deur open is. Dit gebeurt allemaal in een vlot tempo maar niet overhaast.

Onmiddellijk nadat ze verdwenen zijn door deur 1 komen juffr Deaton en Rupert Yaeggi op door deur 4. Zij gaat voor. Ze doet het licht aan, gaat naar de tuindeur en trekt de gordijnen open. De kamer wordt overspoeld met daglicht. Ze is jong en ziet er aardig uit. Ze draagt een verpleegsters-uniform. Ze heeft een klein radiootje aan een lus om haar pols. Hij is een aantrekkelijke jonge man met een gekwelde uitdrukking op zijn gezicht. Hij draagt een colbertje en een stropdas. Juffr Deaton gaat naar de cassettespeler en zet hem aan. Men hoort de "stem van de oom", in werkelijkheid ingesproken door de EERSTE MAN, de stem van een ontwikkelde man van middelbare leeftijd.

TAPE: Attentie. Wees stil en luister goed. Dit is heel belangrijk. Val juffrouw Deaton niet lastig met vragen. Je hebt juffrouw Deaton toch ontmoet, neem ik aan? Niet officieel? Laat mij jullie dan even aan elkaar voorstellen. Juffrouw Deaton, dit is Rupert Yaeggi, mijn neef, die ik niet meer heb gezien sinds hij twee jaar was. Rupert, dit is juffrouw Deaton, mijn secretaresse en verpleegster. Zo, nu kennen jullie elkaar. *(Juffr Deaton en Rupert schudden handen)* Jij had dus tijd nodig en een plek om na te denken en aangezien je wees bent schreef je maar naar mij. Heel verstandig. Het doet me een genoegen te kunnen helpen. In je brief had je het over gevoelens van angst en "weltschmerz", donkere nachten van "Sturm und Drang", wisselende ambivalente stemmingen, de ultieme bestaansbeschikking, de afwezigheid van liefde, een steeds terugkerende huiduitslag en een gebrek aan zelfwaardering. Je vergat nog vervreemding te noemen, maar ik neem aan dat je dat over het hoofd gezien hebt. Heb je er wel eens aan gedacht om een paar aspirientjes te nemen en zo'n minuut of twintig te gaan liggen? Niet? Neem het dan eens in overweging. Ik bied mijn excuses aan voor mijn afwezigheid, maar de tijd die je alleen bent zal je, mits je niet gestoord wordt, gelegenheid geven om je gedachten op een rijtje te zetten. Tussen twee haakjes, als je dat doet, probeer dat dan in korte, alledaagse clichés te doen. "Een prismatische stemming van beginnende breking" heeft beslist ritme, maar ik denk dat het dichterbij de realiteit ligt als je zegt dat je baalt. We weten allemaal wat balen betekent, dus als je baalt, zeg dan dat je baalt. Enfin, genoeg daarover. Doe alsjeblieft of je thuis bent. En omdat ik niet graag zou zien dat je verdwaalde voor ik terug ben, kun je maar beter even gaan zitten, dan zal ik je wegwijzen maken. *(Rupert gaat zitten)* Zit je goed? Mooi. Rechts tussen de boeken zie je een deur. Die gaat naar de badkamer. Meer naar links, voorbij de Victoriaanse schrijvers, is de deur waardoor je binnen bent gekomen en die naar de rest van het huis leidt en naar de voordeur. Links daarvan, voorbij Zane Grey, is de deur naar een grote kast. Ga door die deur. *(Pauze. Rupert gaat gehoorzaam door deur 3. Gedurende deze toespraak, na het voorstellen, luistert juffr Deaton naar haar radio. Rupert komt weer binnen door deur 2)* De deur waardoor je net weer binnen bent gekomen gaat eveneens naar de kast. Die hebben we daar laten aanbrengen omwille van de symmetrie. In die kast bevindt zich de gehele kostuumafdeling van de plaatselijke toneelvereniging. Het is natuurlijk nogal vreemd om zoiets in je kast te hebben, maar je zult me op mijn woord moeten geloven. Trouwens, het huis puilt uit van de kostuums. Als het goed is sta je nu tussen Wilkie Collins en Feydeau. Nu zie je nog één deur, naast Kraft-Ebbing en Havelock Ellis. Die deur

leidt naar de vertrekken van mijn vrouw Millicent, jouw tante. (*Rupert legt zijn hand op de kruk van deur 5*) Niet opendoen! Millicent is gek. Niet gewoon mal, maar stapel krankzinnig. Ik kan echt geen voorzichtige manier vinden om je te vertellen dat je tante Millicent denkt dat ze een gorilla is. Ik zou willen voorstellen dat je Millicent overlaat aan de vaardige handen van juffr Deaton. Haar brein werkt als van een aap en de laatste dunne verbinding met de realiteit is haar dierlijke, bijna woeste genegenheid voor een nogal vulgaire robijnen halsketting, die voorzichtigheidshalve verzekerd is voor een kwart miljoen dollar. Aan het eind van dit bericht zul je Afrikaanse oerwoudtrommels horen. Natuurlijk geen echte. We hebben een authentieke opname gehad, maar die was niet half zo effectief als de opname die we van Warner Brothers hebben geleend. Als Millicent gedurende mijn afwezigheid onrustig wordt, dan zet juffr Deaton het bandje aan met de oerwoudtrommels. Die zijn zeer kalmerend.

Op de tape volgt het geluid van oerwoudtrommels. Het geluid wordt sterker en Rupert gaat naar de recorder en schakelt hem uit.

JUFFR DEATON: Zo, dat was dat.

RUPERT: Wat was wat?

JUFFR DEATON: Alles wat je moet weten. (*Gaat richting deur 4*) Op het bureau zit een zoemer voor als je me nodig hebt.

RUPERT: Wacht even. Ik heb nog een paar vragen.

JUFFR DEATON: Draai het bandje nog maar een keer af.

RUPERT: Ik wil het bandje niet meer afdraaien. Hoe lang denkt Millicent al dat ze een aap is?

JUFFR DEATON: Een jaar ongeveer.

RUPERT: En heeft niemand geprobeerd haar te helpen?

JUFFR DEATON: Natuurlijk wel. Ze heeft maanden in een inrichting gezeten, maar ze konden niets voor haar doen, daarom heeft je oom haar weer thuis gehaald. Ze mist haar vrienden wel natuurlijk.

RUPERT: Welke vrienden?

JUFFR DEATON: Captain Blood, Buffalo Bill en Marie Antoinette.

RUPERT: Wie?

JUFFR DEATON: Een paar mede-patiënten uit het gesticht. Ze speelden samen bridge.

RUPERT: Speelt ze nog steeds bridge?

JUFFR DEATON: Nee, daarvoor is ze al te ver heen. Het enige waar ze nog mee speelt zijn de robijnen. En die zijn vervloekt.

RUPERT: Die zijn wàt?

JUFFR DEATON: Vervloekt. Bij de Mouterij van 1858 werden ze uit een

tempel in India gestolen en sindsdien, zo wil de legende, hebben wraakgoden de bezitters achtervolgd. En die zijn allemaal op een onplezierige manier aan hun eind gekomen. Men zegt dat je in het holst van de nacht, als de onheilsgoden naderbij komen, het geluid van tempeltrommels kunt horen. De meeste bezitters van de robijnen zijn krankzinnig geworden.

RUPERT: Ze konden waarschijnlijk niet slapen met al die trommels.

JUFFR DEATON: Nou, ik geloof niet in oude vervloekingen. Waar geloof jij in?

RUPERT: Als u met "gelooven in" bedoelt of er iets is dat ik voor waar aanneem dat onvoorstelbaar is, dan moet ik zeggen: in niets. Ik geloof wel dat de stijging van het aantal scheidingen voorafgaat aan de toename van het aantal boze stiefmoeders en dat een gezin dat gezamenlijk bidt waarschijnlijk geen gezellige praters zijn.

JUFFR DEATON: Je bent schattig.

RUPERT: Ik geloof dat ik u verder niet nodig heb, juffr Deaton.

JUFFR DEATON: Wil je mijn moedervlek zien?

RUPERT: *(hij zit en juffr Deaton staat dicht bij hem met haar buste op zijn ooghoogte)* Nee, dank u wel.

JUFFR DEATON: Die is heel interessant.

RUPERT: Dat zal best.

JUFFR DEATON: Anders wil iedereen hem altijd zien.

RUPERT: Dat zal best.

JUFFR DEATON: Mensen komen steeds even binnenwippen om mijn moedervlek te zien.

RUPERT: Dat zal best.

JUFFR DEATON: En ik laat hem er altijd even uit wippen om het ze te laten zien.

RUPERT: Hou alsjeblieft op met dat gewip.

JUFFR DEATON: Ik heb hem eens laten zien aan een oude zigeunerin en zij zei dat het betekende: helderheid van geest, reinheid van hart en standvastigheid in de liefde. Ze zei dat vuur noch vijand, honger noch hoog water me konden deren en dat ik het eind van mijn zoektocht zou bereiken voor ik op weg was gegaan en mijn grote liefde zou vinden bij volle maan. Vanavond is het volle maan.

RUPERT: Nou, het spijt me, maar ik heb nu geen tijd. Ik ben een drukbezet man.

JUFFR DEATON: Echt?

RUPERT: Ja.

JUFFR DEATON: Waarmee dan?

RUPERT: Nou...eh...ik...eh...Ik moet nog heel veel doen.

JUFFR DEATON: Wat ga je doen terwijl je hier bent...?

RUPERT: ...Nou...

JUFFR DEATON: ...Ik bedoel, waarvoor ben je hier gekomen?

RUPERT: Dat is moeilijk uit te leggen. Ik ben voor dat zwaard daar gekomen.

JUFFR DEATON: Welk zwaard?

RUPERT: Dat boven de haard hangt. Dat zwaard...

JUFFR DEATON: Er hangt geen zwaard boven de haard.

RUPERT: *(kijkt de kamer rond)* Nou, die hoort er wel te zijn.

JUFFR DEATON: Die is er niet.

RUPERT: Oh, God! Er moet een zwaard zijn boven de haard.

JUFFR DEATON: Daar hangt een dolk.

RUPERT: Ik wil geen dolk. Ik wil een zwaard. Ik heb altijd gedacht dat daar een zwaard hing. Al vanaf dat ik een klein kind was. Daarom ben ik hierheen gekomen, voor dat zwaard.

JUFFR DEATON: Je bent schattig, maar wel vreemd.

RUPERT: Ik kan me dat zwaard nog herinneren, of ze hebben me er over verteld. Het was van uw werkgever, mijn oom. De kling was van Toledostaal, kunstig bewerkt door Arabische vakmensen. Twee vechtende, zilveren draken vormden het gevest. Hun ogen waren zwarte parels, hun vurige schubben bestonden uit schijfjes opaal en de knop was een in goud gevatte herfstopaas.

JUFFR DEATON: *(neemt de dolk van de muur)* De dolk is in Japan gemaakt.

RUPERT: Bij elk spel dat ik als kind speelde was er altijd wel een of ander stuk hout dat als zwaard diende. Dat zwaard. Samen waren we onoverwinnelijk. Het was een zeemanssabel als ik in de Caribische Zee Captain Blood bevocht, het was een cavaleriesabel aan de zijde van Buffalo Bill, een rapier om Marie Antoinette te verdedigen tegen het gepeupel. Het was een schitterend zwaard en dodelijk. En ik heb hem nu nodig.

JUFFR DEATON: Waarvoor?

RUPERT: Om me er in te laten vallen.

JUFFR DEATON: Je moet je niet in zwaarden laten vallen. Je zou je nog kunnen verwonden.

RUPERT: Ik laat me niet in zwaarden vallen. Als je het goed doet, dan hoef je het maar één keer te doen.

JUFFR DEATON: Misschien kun je oefenen met de dolk, tot we het zwaard gevonden hebben.

RUPERT: Hij hing boven de haard in deze studeerkamer. Weet je, het leven is slechts een aaneenschakeling van verstoorde illusies. En nu is mijn laatste illusie, dat ik mijn leven op een grootse wijze kon beëindigen, vastgepind op mijn jeugd, ook nog uiteengespat.

JUFFR DEATON: Zit niet zo te pruilen.

RUPERT: Ik zit niet te pruilen. Ik probeer zelfmoord te plegen, maar als het niet op mijn manier kan, dan doe ik het niet.

JUFFR DEATON: Je bent zo schattig als je boos bent. Je adamsappel gaat alsmear op en neer. Dat is zo vertederend.

RUPERT: Juffr Deaton, ik ben een volwassen man. Ik sta op het punt mezelf te doden. Ik zou het op prijs stellen als u de situatie wat ernstiger tegemoet trad. Ga maar wat typen.

JUFFR DEATON: Ik heb niks te typen.

RUPERT: Nou, verzin dan maar iets.

JUFFR DEATON: Wat bijvoorbeeld?

RUPERT: Gebruik uw fantasie; ga het archief maar bijwerken.

JUFFR DEATON: Daar valt niks aan bij te werken.

RUPERT: Wat doet u anders altijd op dit uur van de dag?

JUFFR DEATON: *(kijkt op horloge)* Naar het nieuws en het weerbericht luisteren.

RUPERT: Nou, doe dat dan. *(ze houdt gehoorzaam de radio bij haar oor)* Niet hier, juffr Deaton.

JUFFR DEATON: Sssst! *(pauze)* Oh, er is onweer op komst. *(dit heeft ze op een vrolijke manier tegen Rupert gezegd. Die kijkt boos naar haar. Niet geïnteresseerd en ongeduldig. Ze luistert weer geconcentreerd naar de radio. Pauze)* Ben je geïnteresseerd in de beursberichten? *(dat is hij kennelijk niet. Pauze)* Heroïne-verslaving? *(dat is hij niet. Pauze. Juffr Deaton luistert. Zij merkt zijn gebrek aan belangstelling en herhaalt de berichten steeds zachter en zwakker)* Corruptie? *(pauze. Mompelt)* Airconditioning? Sorry. Reclame. *(lange pauze. Juffr Deaton luistert. Tenslotte haalt ze de radio weg van haar oor)*

RUPERT: En?

JUFFR DEATON: En wat?

RUPERT: Waar ging dat laatste gedeelte over?

JUFFR DEATON: Dat was alleen maar plaatselijk nieuws.

RUPERT: En wat is er hier in de buurt allemaal aan de hand?

JUFFR DEATON: Niet veel bijzonders.

RUPERT: Er moet toch iets gebeurd zijn?

JUFFR DEATON: De politie en de FBI zijn een beruchte bende van internationale juwelendieven op het spoor. Ze hadden ze bijna te pakken, maar opeens waren de dieven verdwenen. De bende bestaat uit twee mannen en een vrouw. Ze zijn in dit gedeelte van de stad verdwenen.

RUPERT: Wanneer?

JUFFR DEATON: Vanmorgen.

RUPERT: Ik krijg een heel wee gevoel.

JUFFR DEATON: *(legt een hand op zijn maag)* Waar?

RUPERT: *(duwt haar hand weg)* Overal. Mijn tante Millicent denkt dat ze een aap is, het wemelt hier van de internationale boeven en er is noodweer op komst.

JUFFR DEATON: Nou, met een beetje geluk ben jij hier dan niet meer.

RUPERT: Waar ben ik dan?

JUFFR DEATON: Hoe moet ik dat weten. Ik ben maar een gediplomeerd verpleegster.

RUPERT: Oh, je bedoelt dat ik dan...*(maakt gebaar van kop-eraf)*

JUFFR DEATON: Ja, zo dood als een pier. Of je moet van plan zijn er de hele dag over te doen.

RUPERT: Nee, ik was van plan om het heel vlug te doen.

JUFFR DEATON: Kun je niet iets slikken?

RUPERT: Wat bijvoorbeeld?

JUFFR DEATON: Ik weet het niet. Slaappillen, allesreiniger, een heel oud stuk vlees?

RUPERT: De vrouw van Brutus slikte hete kolen door, maar dat heb ik altijd onnodig sensationeel gevonden.

JUFFR DEATON: Wat vind je van bloed?

RUPERT: Het hangt ervan af wiens bloed het is.

JUFFR DEATON: Ik dacht dat je jezelf misschien een flinke jaap kon geven.

RUPERT: Oh nee. Geen steekpartij. Ik vind het niet erg om een klein beetje te bloeden, maar ik wil er niet in liggen te baden.

JUFFR DEATON: Nou, dan kan ik je ook niet helpen als je overal zo pietluttig over doet.

RUPERT: Ik doe niet pietluttig. Ik wil dat zwaard. Waar is het?

JUFFR DEATON: Dat weet ik niet. Ik heb het nog nooit gezien.

RUPERT: *(wijst naar deur 3)* Dat is toch de enige uitgang hier, hè?

JUFFR DEATON: Mis. *(wijst naar deur 4)* Dat is de enige uitgang. Alleen dat is niet zo.

RUPERT: Hoe bedoelt u?

JUFFR DEATON: Nou, je kunt via de vertrekken van Millicent ook in de hal komen, maar dat zou ik je niet aanraden, of je moet wat bananen bij je hebben.

RUPERT: Ik had kunnen weten dat er zich complicaties voor zouden doen.

JUFFR DEATON: Hoezo, wat maakt het uit?

RUPERT: Ik probeer te bedenken waar het zwaard gebleven kan zijn.

JUFFR DEATON: Hoor eens, ik ben hier al maanden en er is nooit een zwaard geweest. Alleen maar een dolk.

RUPERT: Je kunt je niet in een dolk laten vallen. Dat is onmogelijk.

JUFFR DEATON: Hoezo?

RUPERT: Hoezo hoezo? Het is gewoon onmogelijk. Als je je in een zwaard wilt storten dan zet je de knop van het gevest op de grond, neemt de punt van de kling tussen je vingers, waarbij je wel op moet passen dat je je niet snijdt, zet de punt tegen je borst...

JUFFR DEATON: (*valt in de rede*) Borstkas, niet borst.

RUPERT: In alle boeken staat borst.

JUFFR DEATON: Wat voor boeken?

RUPERT: Weet ik veel. Sir Walter Scott. Dat soort boeken.

JUFFR DEATON: Wat weet die er nu van? Trouwens, die is al lang dood.

RUPERT: En dat proberen wij nu ook te bereiken...zet de punt tegen je borst, leunt er tegenaan, laat je voorover vallen en geeft elegant de geest. En dat kun je niet met een dolk. Die is te kort.

JUFFR DEATON: Je zou je ook kunnen doodschieten.

RUPERT: Ik geloof niet dat u het begrijpt. (*gaat er eens even voor zitten*) Zal ik u vertellen waarom ik zelfmoord wil plegen? Toen ik nog heel klein was...

JUFFR DEATON: (*onderbreekt hem*) Nee, ik kan niet tegen al dat achtergrondgedoe. Ik geloof je zo wel.

RUPERT: Dank u.

JUFFR DEATON: Wil je misschien eerst nog iets dicteren? Ik ben heel goed in het opnemen van dictaten.

RUPERT: Bedoelt u een afscheidsbriefje?

JUFFR DEATON: Ja.

RUPERT: Nee. Als het goed gedaan is, moet de daad voldoende zijn. Een verklaring zou een anticlimax vormen.

JUFFR DEATON: Maar wel efficiënt.

RUPERT: Hoezo efficiënt?

JUFFR DEATON: Nou, eerst kan jij het briefje dicteren, dan ga ik naar het kantoor om het te typen ondertussen dat jij er een eind aan maakt, en net tegen de tijd dat je zover bent kom ik terug met het keurig getypte briefje. Of wou je het nog ondertekenen?

RUPERT: Er komt geen briefje.

JUFFR DEATON: Je doet het gewoon en ...Dat is het dan?

RUPERT: Dat is het dan.

JUFFR DEATON: (*gaat richting deur 5*) In dat geval kan ik me maar beter even opknappen, mijn neus poederen, wat lipstick op doen en zo.

RUPERT: Waar is dat goed voor?

JUFFR DEATON: Voor de fotografen. Met al die lui van de politie en zo komen er vast wel fotografen bij. Misschien moest jij ook maar een beetje poeder op doen. Je zult een veel betere indruk maken als je er

niet bij ligt met zo'n glimmende neus.

RUPERT: Juffr Deaton, ga alsjeblieft doen wat u moet doen. Dan doe ik wat ik moet doen.

JUFFR DEATON: Oké. Heb je nog een boodschap of nog wat beroemde laatste woorden of zo?

RUPERT: Nee, die heb ik niet.

JUFFR DEATON: Wil je dat ik er wat voor je opzoek? In het kantoor staat een citatenboek.

RUPERT: Nee. Ik ben er helemaal klaar voor.

JUFFR DEATON: Goed. Ik bel de politie pas als het gebeurd is, hoor. Als je eens mist of zo, dan komt de politie en dan ben je er nog. Ik heb zo'n hekel aan zulke onhandigheden. Ik zou me dood schamen.

RUPERT: Ik ben niet van plan om u in verlegenheid te brengen.

JUFFR DEATON: *(bij deur 5)* Goed dan. Heb je lang werk?

RUPERT: Dat hoop ik toch niet.

JUFFR DEATON: *(halverwege over de drempel)* Nou, dan neem ik voor nu maar afscheid van je.

RUPERT: Nee, juffr Deaton, we nemen voor goed afscheid.

JUFFR DEATON: Oh, dat is ook zo. Tot ziens, hè. *(gaat af door deur 5. Rupert stapt resoluut naar de schouw en haalt de dolk eraf. Juffr Deaton steekt haar hoofd om deur 5)* Hee, voorzichtig hoor! *(ze gaat af. Hij laat de dolk vallen en wordt nijdig. Hij pakt de dolk op en is duidelijk van plan zich van het leven te beroven. Hij heft de dolk met beide handen. Juffr Deaton komt binnen)* Wacht even!

RUPERT: *(blijft als een standbeeld staan)* Hoezo?

JUFFR DEATON: Er is geen warm water!

RUPERT: Ik was niet van plan om me dood te stomen.

JUFFR DEATON: Je zult toch moeten wachten.

RUPERT: Waarop?

JUFFR DEATON: Op de loodgieter.

RUPERT: Zeg dat nog eens.

JUFFR DEATON: Je kunt nog geen zelfmoord plegen. Je zult op de loodgieter moeten wachten.

RUPERT: Waarom?

JUFFR DEATON: Omdat er geen warm water is in de badkamer en we bijna de hele week geprobeerd hebben om een loodgieter te krijgen en we er tenslotte een hebben gevonden die vanochtend komt. Ik was het vergeten maar het schoot me weer te binnen toen ik naar de badkamer ging en het lijkt toch nergens naar als het hier krioelt van de politiemensen en de fotografen en zo'n stumper van een loodgieter maar rondloopt om te proberen uit te vinden wat er is gebeurd?

RUPERT: Nou, vertel hem dan wat er is gebeurd.

JUFFR DEATON: Dat kan ik niet. Ik heb geen verstand van warm-waterleidingen.

RUPERT: Ik ga mijn dood niet uitstellen omdat u zo moeilijk een loodgieter kon vinden. Die manier van wollig denken probeer ik nou juist te vermijden. Laat mij het uitleggen. Toen ik nog heel jong was...

JUFFR DEATON: Stop! Ik heb geen tijd voor dat soort dingen. We geloven zo ook wel dat je op dit moment niet veel om het leven geeft. Oké. Maar als het je allemaal toch niets meer uitmaakt komen drie kwartier extra er ook niet meer op aan. Dus waarom blijf je hier nog niet even hangen tot de loodgieter is geweest?

RUPERT: Hoor eens, het laatste wat ik wil is iemand tot last zijn, maar wat moet ik dan de komende drie kwartier doen, nu ik het leven heb opgegeven?

JUFFR DEATON: O, je bedenkt wel iets. Wil je mijn moedervlek zien?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto